

Partea a cincea

Capitolul 4, 7 – capitolul 5, 14

Capitolul 4 versetele 7 până la 9: Sfârșitul tuturor lucrurilor este aproape. Fiți înțelepți dar, și vegheați în vederea rugăciunii. Mai pe sus de toate, să aveți o dragoste fierbinte unii pentru alții, căci dragostea acopere o sumedenie de păcate. Fiți primitori de oaspeți între voi, fără cârtire.

În general Cuvântul lui Dumnezeu folosește două mijloace ca să ne desprindă de acest pământ. În primul rând trezește sentimentele noastre spirituale, prin aceea că îndreaptă ochii noștri spre apropiata venire a Domnului Isus, ca să ne ducă în Casa Tatălui. Vocea Domnului: »Iată, Eu vin curând« îndreaptă ochii noștrii spre Luceafărul strălucitor de dimineață. Puterea Lui de atracție face inima să dorească după slava, unde este El: »Amin! Vino, Doamne Isuse!« (Apocalipsa 3, 11; 22, 7,17,20). Aceasta ne desprinde de lucrurile de pe pământ.

A doilea lucru pe care îl folosește Cuvântul lui Dumnezeu este, că el ne face să vedem vremelnicia tuturor lucrurilor de pe pământ. »Sfârșitul tuturor lucrurilor este aproape« (Evrei 12, 27). Nu numai că fiecare va trebui să dea socoteală de faptele lui, ci toate lucrurile în care firea pământescă se poate încrede, vor avea sfârșit (în limba greacă accentul este pus pe „toate”). Sfârșitul s-a apropiat. Conștiința acestui fapt zguduie încrederea firii pământești.

Apostolul mai vorbește încă despre domnia lui Dumnezeu în legătură cu marele principiu al responsabilității cu privire la mărturia lui Dumnezeu. Pentru cel credincios, această domnie este domnia Tatălui. Dar Dumnezeu privește ca Tată și la lume. Copiii Lui să-L preamărească în lume. Dacă ei nu o fac, atunci trebuie ca El Însuși să se preamărească, dar pe cheltuiala lor. Focul prigoanei este dovada că judecata a început la Casa Domnului (versetul 12). În aceste suferințe ei sunt părtași suferințelor lui Hristos, și totodată subiectul disciplinării din partea Tatălui (Evrei 12, 2-11). Dumnezeu știe totdeauna să unească aceste lucruri.

Cu privire la legătura dintre domnia lui Dumnezeu și lume, distrugerea Ierusalimului, care a avut loc la câțiva ani după ce a fost scrisă această scrisoare, este de mare importanță. Era cetatea marelui Împărat, unde va domni Mesia (Psalmul 48, 3). Distrugerea lui a fost nimicirea locului în care odinioară a existat domnia nemijlocită a lui Dumnezeu, și unde ar fi domnit Mesia, dacă ar fi fost primit, și unde El va domni cândva (Ieremia 3, 17). Prin înviere El Și-a ocupat Locul ceresc. Aceasta este marea temă a acestei scrisori. Domnia lui Dumnezeu s-a schimbat deci, nu în ceea ce privește principiile, dar ea a devenit acum generală. Deoarece Domnul Isus a suferit pe pământ, domnia lui Dumnezeu permite ca și ai Lui să sufere. Cei neprihăniți vor fi prizonieri până va veni timpul judecății și de aceea trebuie să aibă răbdare.

Distrugerea Ierusalimului a nimicit încrederea poporului iudeu necredincios. Pentru creștini ea a fost dovada, că sfârșitul tuturor lucrurilor era aproape. Cuvântul lui Dumnezeu nu ne spune nimic cu privire la lucrurile care trebuie să aibe loc înaintea judecăților care stau în legătură cu venirea Domnului pentru nimicirea dușmanilor și exercitarea judecății. Dar Petru merge până la temelie: nu numai până la Împărăția păcii, ci până la un cer nou și un pământ nou, căci sfârșitul tuturor lucrurilor vine prin judecată (2 Petru 3, 7-13). Dar

după aceea urmează binecuvântarea. Judecata este necesară pentru a pregăti locul binecuvântării.

Necredința spune: »Unde este făgăduința venirii Lui« (2 Petru 3, 4)? Dar credința spune: „Dacă deja atunci sfârșitul era aproape, cât de aproape trebuie să fie acum!” - »Noaptea aproape a trecut, se apropie ziua« (Romani 13, 11-13).

Cu privire la sfârșitul tuturor celor care se văd, noi trebuie să fim »treji«, sau „cu mintea sănătoasă” (capitolul 5, 8), adică, să vedem toate așa cum sunt, și să nu ne așteptăm la nimic de la lucrurile de aici de pe pământ, ele vor fi judecate în curând. Încrederea noastră trebuie să fie pusă în Dumnezeu, care nu se schimbă, care este veșnic (Evrei 13, 8) și care ne va păzi în toate greutățile și ispitele, prin care trecem aici pe pământ, până când va veni ziua eliberării.

Pentru aceasta trebuie să fim treji în vederea rugăciunii. Apostolul Pavel scrie celor întorși de curând la Dumnezeu în Tesalonic: »Rugați-vă neîncetat« (1 Tesaloniceni 5, 17). Efesenilor, aflați pe un nivel spiritual înalt, le scrie să facă »în toată vremea, prin Duhul, tot felul de rugăciuni și cereri. Vegheați la aceasta, cu toată stăruința, și rugăciune« (Efeseni 6, 18).

Rugăciunea este expresia propriei neputințe și a dependenței de Dumnezeu. Dar în rugăciune avem părtașie cu El, și puterea Lui se exercită în favoarea noastră. Cineva a spus: „Rugăciunea este puterea care pune în mișcare brațul Celui Atotputernic, care a creat universul prin Cuvântul Său.”

Dumnezeu, Tatăl, ascultă cu bucurie vocea noastră, atunci când venim la El. Noi suntem copiii Lui. El ne spune: »În orice lucru, aduceți cererile voastre la cunoștința lui Dumnezeu, prin rugăciuni și cereri, cu mulțumiri« (Filipeni 4, 6). Chiar dacă ne rugăm pentru lucruri, pe care El nu ni le poate da, deoarece dragostea Lui știe, că ele ar fi rele pentru noi, »pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere, ne va păzi inimile și gândurile noastre în Hristos Isus«.

În Evanghelia după Luca se spune de șapte ori despre Domnul Isus, că a fost în rugăciune, uneori toată noaptea și odată când a murit. Marele apostol Pavel roagă pe cei întorși de curând la Dumnezeu să se roage pentru el (1 Tesaloniceni 5, 25). Nu recunoaștem în aceasta, câtă valoare acordă Cuvântul lui Dumnezeu rugăciunii? Și cât de puțin am învățat noi aceasta!

Dacă în felul acesta am primit acces prin rugăciune la comorile nesfârșite, pe care Dumnezeu le-a pregătit, atunci suntem capabili să facem ce spune apostolul, că trebuie să facem înainte de toate lucrurile: să avem o dragoste fierbinte unii pentru alții. Unde am putea să primim noi o dragoste fierbinte unii pentru alții, decât numai în părtașia cu Acela care este Dumnezeu dragostei, și care a dovedit-o, prin aceea că a dat pe Fiul Său pentru păcătoși (1 Ioan 4, 8-10; Romani 5, 8)?

Noul Testament cunoaște două cuvinte pentru „a iubi” (și „iubire”): „phileo” și „agapao” (cu substantivul „agape”). Primul cuvânt semnifică mai mult prietenia. Celelalte două sunt folosite – în afară de Tit 3, 4 – pretutindeni pentru dragostea lui Dumnezeu față de oameni și pentru dragostea oamenilor față de Dumnezeu. Ele sunt folosite și pentru dragostea Tatălui față de Fiul, cu excepția din Ioan 5, 20, și pentru dragostea Tatălui față de ucenici, cu excepția din Ioan 16, 27. „Phileo” este o afecțiune provocată prin ceva atrăgător și care dă naștere la bucurie, în subiectul dragostei, „Agape” se referă la o stare prezentă într-o persoană, care o face să acționeze. Punctul de plecare este aici persoana care iubește, cu toate că există o legătură cu comoara subiectului dragostei. »Dumnezeu este dragoste« este punctul de plecare propriu-zis al acestei

dragoste, chiar și acolo unde este vorba de dragostea oamenilor față de Dumnezeu.

Acolo unde în Scriptură se vorbește de dragostea față de frați, se folosesc alternativ ambele cuvinte. În 1 Petru 1, 22, de exemplu, se folosește prima dată „phileo” și a doua oară „agapao”; în capitolul 3, 8 se folosește „phileo”. Dar aici în capitolul 4, 8 se folosește „agape”, cuvântul pentru dragostea dumnezeiască. Este dragostea, pe care Dumnezeu a arătat-o față de noi prin aceea, că Hristos a murit pentru noi, pe când eram încă păcătoși (Romani 5, 8, 5). Această dragoste a fost turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt, care ne-a fost dat. Noi am devenit părtași naturii divine (1 Petru 1, 4). De aceea iubim, pentru că El ne-a iubit mai întâi (1 Ioan 4, 19)!

Dar această dragoste trebuie să se reveleze. Ea o face în dragostea față de frați (1 Ioan 4, 20). Acolo unde se găsește această dragoste fierbinte unii pentru alții, se va revela prezența divină și activitatea.

Această dragoste trebuie să fie »înainte de toate lucrurile«. Aceasta înseamnă că ea trebuie să fie înainte-mergătoare. Nimic nu are valoare, dacă această dragoste nu este impulsul. »Chiar dacă aș vorbi în limbi omenești și îngerești, și n-aș avea dragoste, sunt o aramă sunătoare sau un chimval zângănit. Și chiar dacă aș avea darul prorociei, și aș cunoaște toate tainele și toată știința; chiar dacă aș avea toată credința așa încât să mut și munții, și n-aș avea dragoste, nu sunt nimic. Și chiar de mi-aș împărți toată averea pentru hrana săracilor, chiar dacă mi-aș da trupul să fie ars, și n-aș avea dragoste, nu-mi folosește la nimic.« (1 Corinteni 13). Este aceeași dragoste - „agape”, despre care este vorba în versetul nostru.

Această dragoste acopere o mulțime de păcate (Proverbe 10, 12). Ea este opusul urii, care dă naștere la certuri (Iacov 5, 20).

Apostolul nu vorbește aici de relația sufletului cu Dumnezeu, și de îndepărtarea definitivă a păcatelor dinaintea lui Dumnezeu sau a Tatălui (1 Ioan 1, 9). El vorbește despre legătura dintre Dumnezeu și poporul Lui în căile Lui de guvernare. Dacă este puțină dragoste între frați, dacă sunt probleme și inimile se îndepărtează una de alta, atunci răul este prezent înaintea ochilor lui Dumnezeu (Galateni 5, 13-15). Dar dacă dragostea este prezentă, care nu gândește nimic rău și nu se mânie, ci dimpotrivă, vede în cel rău prilejul să se reveleze (1 Corinteni 13, 5), atunci ochiul lui Dumnezeu se odihnește pe dragoste și nu pe cel rău.

Prin natura noastră suntem înclinați să devenim răi, dacă ni se face rău. Dragostea, dragostea divină, va avea prilejul să se descopere în răul făcut de altul. Ea se va preocupa cu răul – nu cu privire la sine însuși (ea îndură totul), ci din dragoste pentru fratele care a făcut răul (Levitic 19, 17). Ea știe, că părășia lui cu Domnul a fost întreruptă și că el nu este fericit. Ea nu va vorbi cu alții despre acest fapt, numai dacă există un motiv bine întemeiat, ci ea se va preocupa cu el, ca să-i spele picioarele și astfel să-l câștige (Ioan 13, 8b). Noi avem dreptul să spălăm picioarele fraților noștri și să le iertăm păcatele. Dragostea are dreptul să îngroape lucrurile, așa că ele nu se vor mai vedea (Matei 18, 14-15; Iacov 5, 15; 1 Ioan 5, 16).

Desigur aceasta nu atinge obligația Adunării de a exercita disciplina sfântă (1 Corinteni 5, 13). Dragostea nu poate ascunde răul, pe care l-a descoperit Dumnezeu. Dar ea poate deseori să preîntâmpine o astfel de descoperire, prin aceea că se preocupă de la început în har cu fratele sau cu sora.

Primirea de oaspeți este o altă formă a dragostei. Cuvântul grecesc pentru aceasta înseamnă la origine: „prietenos față de străini”. Este deci exercitarea practică a dragostei față de alții, nu pentru că îi cunoaștem bine și sunt prietenii noștri, ci pentru că sunt copiii lui Dumnezeu și au nevoie de ajutorul nostru (Evrei 13, 2). Dacă are loc într-adevăr din dragoste și nu dintr-un sentiment de obligație, sau pentru că nu te poți sustrage de la aceasta, atunci va fi cu siguranță fără cârtire. Atunci din aceasta va lua naștere părtășia și consolidarea dragostei de frați, pentru că ne vom cunoaște reciproc.

Capitolul 4 versetul 10: *Ca niște buni ispravnici ai harului felurit al lui Dumnezeu, fiecare din voi să slujească altora după darul, pe care l-a primit.*

Expresia „darul primit” (charisma) se folosește în două sensuri: în Romani 1, 11; 5, 15-16; 6, 23; 11, 29 și 2 Corinteni 1, 11 pentru binecuvântările pe care le-am primit prin har; în Romani 12, 6; 1 Corinteni 1, 7; 7, 7; 12, 4, 9, 28, 30-31; 1 Timotei 4, 14; 2 Timotei 1, 6 și în versetul nostru înseamnă o aptitudine sau un talent („dar”) dat prin har.

Fiecare credincios a primit un dar al harului. Dumnezeu a folosit pe apostolul Pavel să prezinte clar acest principiu. Fiecare are un loc în trupul lui Hristos și totodată ca dar al harului a primit aptitudinea de a ocupa acest loc, așa că trupul funcționează bine (1 Corinteni 12, 14-27). »Din El (Hristos) tot trupul, bine închegat și strâns legat, prin ceea ce dă fiecare încheietură, își primește creșterea, potrivit cu lucrarea fiecărei părți în măsura ei, și se zidește în dragoste« (Efeseni 4, 16). - »... din care tot trupul, hrănit și bine închegat, cu ajutorul încheieturilor și legăturilor, își primește creșterea pe care i-o dă Dumnezeu« (Coloseni 2, 19). Apostolul Petru este preocupat aici mai mult cu partea practică. Fiecare trebuie să-și folosească darul, ca prin el să slujească altora. Noi nu suntem proprietarii a ceea ce ne-a dat harul, ci »administratori«. Dumnezeu a dat aceste diferite daruri ale harului, ca să satisfacă multele și diversele nevoi. »Felurit« nu se referă la un număr mare, ci la diversitatea darurilor, prin care diversele nevoi ale credincioșilor pot fi satisfăcute. Fiecare să slujească celuilalt cu darul său.

Tot ce Dumnezeu a dat oamenilor trebuie administrat de om. Domnul Isus arată, că omul – și în mod deosebit Israel – a fost necredincios și de aceea Dumnezeu îi va lua domnia peste lucrurile pământești (Luca 16, 1-13; Geneza 2, 13; Levitic 25, 2, 23). Noi trăim în timpul, despre care Dumnezeu a zis deja: »Dă socoteală de administrarea ta«. Dar omul este încă practic în posesiunea pământului și a ceea ce aparține de el. Domnul ne prezintă pe administratorul necredincios ca fiind un model al nostru; el nu a mai folosit bunurile Domnului său pentru sine, ci spre folosul altor datornici ai Domnului. Noi trebuie să folosim posesiunile pământești spre folosul celor credincioși și pentru oameni în general (Galateni 6, 10).

Noi suntem administratori și în ceea ce privește darurile spirituale. Plinătatea divină ne-a dăruit tot ce avem nevoie pentru exercitarea lucrării încredințate (Luca 12, 42; 1 Cronici 29, 11-17). Ce aptitudini posedăm deci noi! Dar și ce responsabilitate! Ce se cere de la un administrator este, ca el să fie găsit credincios (1 Corinteni 4, 1-5!

Scriptura spune de mai multe ori, accentuând, că orice lucrare trebuie făcută în responsabilitate directă față de Domnul Hristos. El a dat darurile, și El va cere socoteală pentru ele, de felul în care le-am folosit (1 Corinteni 12, 5; Matei 24, 45 și următoarele versete; Matei 25, 14-30; Efeseni 4, 11). Cât este de trist, când oamenii îndrăznesc să-și asume autoritatea, care se cuvine numai Domnului, când oameni se interpun între Domnul și slujitorii Lui. Cât este de trist, când un slujitor nu ia în considerație călăuzirea Domnului și nu mai este conștient de responsabilitatea lui directă față de El – o responsabilitate de care nu ne poate dezlega nicio legătură omenească.

Efeseni 4, 7-16 (în legătură cu Psalmul 68, 18) și 1 Corinteni 12 ne prezintă clar principiile slujirii. Sunt *daruri* ale lui Dumnezeu, pe care Dumnezeu le-a dat lui Hristos și pe care Domnul le împarte oamenilor. Ei trebuie să le exercite în dependență de Domnul și cu responsabilitate directă față de El (1 Corinteni 4, 1-5). Duhul Sfânt dă putere pentru efectuarea lucrării de slujire. În Numele Domnului El are conducerea, așa că slujitorul trebuie să se lase cu totul condus de El în lucrare (1 Corinteni 12, 7-11; Faptele Apostolilor 16, 6-10). Domnul va cere cândva socoteala (Luca 19, 12-26)!

Cuvântul „oikonomos” („administrator” sau „econom”) se întâlnește în Luca 12, 42; 16,1, 8; Romani 16, 23; 1 Corinteni 4, 1, 2; Galateni 4, 2; Tit 1, 7 și aici. În epistola către Tit, *episcopul* este numit econom al lui Dumnezeu. Acolo unde este vorba de exercitarea *darurilor*, textul nostru și 1 Corinteni 4 apune că noi suntem administratori ai *tainelor* și a *harului* felurit al lui Dumnezeu, dar nu că noi suntem administratori ai lui Dumnezeu. Noi suntem slujitori ai lui Hristos.

Deci noi suntem administratori ai harului felurit al lui Dumnezeu. Harul lui Dumnezeu este așa de mare și de felurit, că poate să satisfacă orice nevoie a oricărui om. »Felurit« se referă de aceea nu la mărimea harului lui Dumnezeu, ci la diversele forme, în care harul se descoperă. Dumnezeu, în bunătatea Lui, vrea să folosească oameni, ca să aducă acest har în mod practic oamenilor. El vrea să satisfacă toate nevoile tuturor oamenilor, atât cele materiale, cât și cele spirituale. Pentru aceasta El dă harul Său în mâinile oamenilor, ca pe o comoară, pentru ca ei să-l administreze (adică, să-l ducă acolo unde este nevoie de har), fiecare după darul harului pe care l-a primit.

Așa au prorocit profeții despre harul care acum a devenit partea noastră (capitolul 1, 10-12). Apostolul Pavel dorea să meargă la Roma, ca să dea credincioșilor de acolo daruri ale harului (Romani 1, 11; Romani 15, 29). Domnul înviat a dat ucenicilor Săi misiunea să meargă și să vestească oamenilor pierduți iertarea păcatelor (Ioan 20, 21-23). »Neprihănirea lui Dumnezeu, care vine prin credința în Isus Hristos« (Romani 3, 22) vine la toți, cu toate că numai aceia care o primesc au parte de ea. Fiecare învățator dă la iveală lucruri noi și lucruri veci din comoara lui (Matei 13, 52), și toate acestea aparțin »harului felurit al lui Dumnezeu«. Așa trebuie noi să facem bine tuturor oamenilor, în mod deosebit fraților în credință (Galateni 6, 10). Așa a fost Dorca o administratoare credincioasă (Faptele Apostolilor 9, 36). Așa suntem noi îndemnați »să facă binele, să fie bogați în fapte bune, să fie darnici, gata să simtă împreună cu alții« (1 Timotei 6, 18).

Capitolul 4 versetul 11a: Dacă vorbește cineva, să vorbească cuvintele lui Dumnezeu.

Darurile harului sunt numite aici într-o împărțire simplă, pe care apostolii au folosit-o deja la începutul timpului Adunării: lucrarea în cuvânt și slujirea la mese (Faptele Apostolilor 6, 2-4).

Prima este deci pentru oricine slujește cu Cuvântul lui Dumnezeu, atât pentru păstori, cât și pentru învățători și evangheliști (Efeseni 4, 11). Expresia grecească pentru „cuvinte” sau „oracol” (logia) s-a folosit în greaca clasică pentru sentințele zeilor, atunci când li se cerea sfatul, ca de exemplu la cunoscutul oracol din Delphi, unde se prezicea viitorul. Acest cuvânt se întâlnește în Biblie numai în Faptele Apostolilor 7, 38 („cuvinte vii”), Romani 3, 2; Evrei 5, 12 și aici. Înseamnă deci, nu numai că ceea ce spune vorbitorul trebuie să fie în concordanță cu Cuvântul lui Dumnezeu, ceea ce este de la sine înțeles, că este așa. Ceea ce spune el trebuie să fie cuvintele pe care Dumnezeu vrea să le spună prin vorbitor *în acel moment și în acele împrejurări*. Vorbește »cel ce aude cuvintele lui Dumnezeu, cel ce vede viziunea Celui Atotputernic« (Numeri 24, 4).

Este de la sine înțeles, că tot ce se spune ca »cuvinte ale lui Dumnezeu« va fi în concordanță cu Scriptura. Dumnezeu nu Se contrazice niciodată. Dar cine folosește Scriptura, poate s-o folosească greșit. Se poate întâmpla, ca cineva să atenționeze, când de fapt este nevoie de mângâiere, sau cineva muștră, folosind cuvintele Scripturii, când de fapt este nevoie de învățătură, și așa mai departe. Care slujitor al lui Dumnezeu poate spune de ce au nevoie sufletele, cărora le vorbește, în momentul acela? Deseori ei înșiși nu știu. Dar Dumnezeu știe. De aceea slujitorul trebuie să fie așa de aproape de Dumnezeu, ca să vorbească din prezența lui Dumnezeu, deci să exprime gândurile lui Dumnezeu din momentul acela, așa cum a fost la Balaam – cu toate că erau împotriva voii lui.

Cea mai înaltă cinste și cea mai mare datorie a unui slujitor este, să fie ascultător și să facă ce i se încredințează. Nu *lui* se cuvina onoarea, ci Domnului lui. De aceea se spune: »după puterea pe care i-o dă Dumnezeu, pentru ca în toate lucrurile să fie slăvit Dumnezeu«. - »Căci puterea Mea în slăbiciune este făcută desăvârșită« (2 Corinteni 12, 9-10)! De aceea el nu trebuie să spună propriile lui cuvinte, ci »cuvintele lui Dumnezeu«.

Cine este capabil să facă aceasta? – Noi am primit Duhul Sfânt. Să nu fie El în stare, Cel care a descoperit lui Pavel și celorlalți scriitori ai Noului Testament gândurile lui Dumnezeu și după aceea le-a dat cuvinte spirituale, prin care au scris aceste lucruri spirituale »mânați de Duhul Sfânt«, să ne facă capabili pentru aceste lucruri? (1 Corinteni 2, 10-13; 2 Petru 1, 21) El Însuși ocupă de bună voie acest loc de supunere. El nu vorbește de la Sine (Ioan 16, 13 și următoarele). Aceasta nu înseamnă că El nu vorbește *despre* Sine Însuși, cu toate că și aceasta este adevărat. Dar El vorbește sub însărcinarea Tatălui și a Fiului. »Va vorbi tot ce va fi auzit.« - »Va lua din ce este al Meu și vă va descoperi«. Să nu poată El să ne călăuzească cu puterea Sa divină în aceeași poziție și să ne dea puterea și aptitudinea necesară?

Cât de puțin știm noi să facem uz de puterea divină!, sau mai bine zis, cât de puțin ne lăsăm folosiți în totul de Dumnezeu. Dacă am fi cu adevărat supuși Duhului lui Hristos (Faptele Apostolilor 16, 7) și dacă am privi la Domnul, cât de capabili am fi noi atunci să comunicăm altora ce daruri vrea Dumnezeu să le dea! Nu ar fi numai o lucrare potrivit cu Scriptura, ci lucrarea vie a Duhului

Sfânt, prin care orice nevoie ar fi împlinită. Aceasta este slujba profetică, care totdeauna zidește și prin care cei străini și neștiutori sunt convinși, »că, într-adevăr, Dumnezeu este în mijlocul vostru« (1 Corinteni 14, 4, 24-25). Este o vorbire, așa cum au făcut profeții vechi: »Așa vorbește Domnul!« (Ezechiel 2, 3-8; 3, 10-11) Lucrarea unui profet nu constă în primul rând să spună ce va avea loc în viitor (adică să prezică viitorul), ci mai degrabă să fie gura lui Dumnezeu, adică să vorbească ce vrea Dumnezeu să spună unor persoane într-un anumit moment și în anumite împrejurări (Ieremia 2, 1-2). Aceasta poate însemna, facerea cunoscut a viitorului, dar tot așa de bine nu. În cartea lui Iona, unul din profeții mici, nu sunt niciun fel de profeții cu privire la viitor, adică lucruri care nu erau împlinite în momentul când a fost scrisă cartea. Găsim noi în prorocia lui Hagai, în afară de ultimele versete din capitolul 2 și capitolul 3, prorocii cu privire la viitor? Chiar și acestea sunt prezentate la modul cel mai general.

Este nevoie de părtășia practică cu Dumnezeu, ca să poți sluji în felul acesta. Dacă nu stăm în apropierea Lui, nu auzim cuvintele care trebuie să le dăm mai departe. Dar cu toate acestea avem responsabilitatea să slujim. Dacă nu putem vorbi »cuvintele lui Dumnezeu« prin puterea părtășiei noastre cu Dumnezeu, atunci trebuie să tăcem, nu pentru a întrerupe lucrarea noastră pentru Domnul Isus, - (care din slujitori vrea să facă așa ceva - da, nu avem niciun drept să facem așa ceva) ci pentru a ne pune în lumina lui Dumnezeu, ca acolo să vedem și să judecăm tot ce întrerupe părtășia noastră cu Dumnezeu.

Capitolul 4, versetul 11b: *Dacă slujește cineva, să slujească după puterea, pe care i-o dă Dumnezeu; pentru ca în toate lucrurile să fie slăvit Dumnezeu prin Isus Hristos, a Căruia este slava și puterea în vecii vecilor! Amin.*

»Slujirea« este aici (spre deosebire de vorbire) ceea ce apostolii numesc »slujirea la mese« (Faptele Apostolilor 6, 2). Putem s-o comparăm cu „slujirea, învățarea altora, îmbărbătarea altora” și „milostenia” (1 Corinteni 12, 28; Romani 12, 7-8).

Chiar și această slujire, care nu are loc prin cuvânt, ci se preocupă cu lucrurile trecătoare, nu se poate face pe baza aptitudinilor umane, a poziției sau a bogăției umane. Aptitudinile sau privilegiile pământești pot să devină o cursă atât pentru cel ce execută slujba, cât și pentru acela care are parte de această slujbă. De aceea nu este așa, ca și cum noi am avea vreun drept. Noi trebuie să învățăm să folosim belșugul, care Dumnezeu îl are pentru noi.

În privința aceasta învață Domnul Isus pe ucenici cu privire la nevoile mulțimii din locul pustiu (Matei 14, 16). Era clar, că ei nu aveau nimic, care să poată satisface aceste nevoi. Și cu toate acestea Domnul le zice: »N-au nevoie să plece. Dați-le voi să mănânce.« După aceea ei împart din plinătatea Lui așa de mult mulțimii, că au rămas douăsprezece coșuri pline cu rămășițele de fărâșături, deci mai mult decât ei au avut la început!

Cu siguranță, tot așa ar fi și în slujba noastră, dacă am avea mai mult din »credința care lucrează prin dragoste« (Galateni 5, 6). Această credință se bazează pe belșugul lui Dumnezeu, și ea nu va fi niciodată dezamăgită. Noi nu putem să imităm această credință; dacă firea pământească imită credința, rezultatul va fi firea pământească, și de aceea este spre dezonorarea lui

Dumnezeu. Noi trebuie să fim în imediata apropiere a lui Dumnezeu, în părtășie netulburată cu El. Atunci credința noastră se va întări prin umblarea împreună cu El, și noi vom primi pricepere să exercităm cu înțelepciune această credință. Aceasta este foarte necesar.

Noi nu am primit o comoară mare, pentru a o păzi, sau s-o folosim după cum credem noi. Câtă pagubă am pricinuit noi deja din cauză că nu am lucrat corect în această lucrare, de exemplu, prin faptul că am sprijinit cu bani ceva care nu era bun, sau nu am dat niciun ajutor, acolo unde era cu adevărat necesar. Ca în toate lucrurile, și în privința aceasta avem nevoie de călăuzirea divină. Adevărata credință va acționa numai acolo și numai atunci, când este potrivit gândurilor lui Dumnezeu.

Dacă suntem conștienți de aceste lucruri, atunci vom rămâne smeriți. Ne vom da seama, că este numai har, faptul că Domnul vrea să ne folosească pentru această lucrare; nimic de la noi înșine nu este adăugat. De aceasta își vor da seama și aceia cărora li se slujește. În felul acesta, atât ei, cât și noi, vom glorifica pe Dumnezeu și Îi vom mulțumi. Deoarece orice lucrare este pentru Isus Hristos (1 Corinteni 12, 5), așa cum am văzut și în versetul 10, »Dumnezeu va fi glorificat în toate, prin Isus Hristos« (Ioan 17, 4). Aceasta este totdeauna intenția Domnului Isus! Și este totdeauna intenția lui Dumnezeu să glorifice pe Domnul. El I-a dat slava și puterea în vecii vecilor. Ce imbold puternic pentru inima noastră este această dorință a lui Dumnezeu și a Domnului Isus, ca în lucrarea noastră să slăvim pe Dumnezeu și pe Domnul Isus. Și ce îmbărbătare este totodată, că puterea Lui rămâne aceeași, oricare ar fi împrejurările de aici de pe pământ și oricare ar fi dușmanii care ne stau împotriva.

Din text nu rezultă destul de clar, dacă cuvintele »a Căruia este slava și puterea în vecii vecilor« se referă la Dumnezeu, sau la Domnul Isus. Cuvântul »este« în loc de »să fie« (ca în capitolul 5, 11) sprijină gândul, că aici se referă la Domnul Isus. Lui I-a fost dată deja acum toată puterea (Matei 28, 18)! Compară cu Romani 9, 5.